

יצחק לייבוביץ

נולד ב- 1912 בלטביה. בן 13 סיים את לימודיו בבית הספר העממי, והוא נאלץ לפנות לעבודה, כדי לעזור בפרנסת המשפחה. הוא למד את מקצוע התפרות וחלם על הארץ, על מרחבי שדות. מכתביו אלי מן הימים ההם כל תכנם היה: שאיפת נפשו לגדול ולזכות לצאת להכשרת 'החלוץ' ולעלות ארצה. בגיל צעיר נכנס ל'החלוץ', אחר כך היה בהכשרה כשנתיים, בעיקר בכפרים. והדים הגיעו אלי: יצחק מצטיין בעבודה, מסור ונאמן – חבר טוב.

בן עשרים הגיע ארצה. ומיד, מהיום הראשון לבואו, נכנס לעבודה. הוא אהב לעבוד, עבד בכל מאודו ובכל נפשו. לא פעם התפלאתי: בן-כרך זה, שגדל וחונך בין חומות, מניין לו אהבה זו לשדה, לחקלאות. אכן, חקלאי היה והעבודה 'התנגנה מתחת ידיו'.

בראשית מאורעות 1936 נכנס כפעיל לענייני ההגנה. זמן מה (כאשר עברנו לאשדות) היה אחראי לגשר. היה מראשוני חי"ש בהתהוותו. עם הפלישה של האנגלים לסוריה היה זמן רב בגליל. מאז התחילו נדודיו בארץ בענייני בטחון. עם הגיוס לגדודים בימי המלחמה היה מראשוני המתגייסים. מכתביו מרחוק רצופים געגועים ודאגה למשק ולארץ. הוא חרד למשק החקלאי עם פיתוח החרושת במשקנו, חשש לתוצאות של העבודה השכירה, כאב את חיי החברה. 'לנו אין דרך אחרת – היה אומר לא פעם – אלא להמשיך לבנות, להמשיך ליצור'.

עם תום המלחמה, לאחר שהיה עם הבריגדה בכל נדודיה ובכל מערכותיה, חזר בריא ושלם למשק, למשפחתו ולבנותיו. הוא התחיל לעבוד בענף הבנות. כאן הראה יכולת-אירגון רבה ונכנס מהר מאד לפני ולפנים של בעיות הענף הזה. אכן, לא מעט גם ביקר, הוא התלבט הרבה עם עצמו, עם בעיות המשק הכלליות, ביקש דרך להיות שלם עם עצמו.

לרגל המצב שהתהווה בארץ נקרא לאמן ולהדריך בשורה. הוא לא שש לעזוב את העבודה, ראה בזה הפרעה לעבודתו בענף, אבל נענה לקריאה ומילא את חובתו. כמפקד כיתה השתתף בפעולות אחדות בסביבתנו. הוא היה אומר לי לא פעם: 'הנה, רק ייגמרו 'העניינים' וישתרר שקט בארץ – אפסיק בזאת, אחזור. די לי'. לאחרונה נשלח עם קבוצת חברים לבית הספר 'כדורי' להדרכה.

על משמרתו נפל בצמח, מילא תפקידו עד הרגע האחרון. שכלנו חבר טוב, שכלתי אח טוב לי. נתייתמה משפחה.

חיים